

Forfatter: Bagger, Carl

Titel: Udrag fra MIN BRODERS LEVNET

Citation: Bagger, Carl: "Udvalgte Skrifter", i Bagger, Carl: *Udvalgte Skrifter*, udg. af OSKAR SCHLICHTKRULL , 1928, s. 9. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bagger01val-shoot-idm140621538409216/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

det fat med Dig? ligger der noget Tungt paa Din Seiler, saa betro mig det, saa skal jeg nok see at faae den flot igjen.»

Min Fader takkede ham for hans Venskab, saac sig om i Værelset og hviskede sagte til Kapiteinen: »vi ere dog ene?»

»Vel er vi det,« lød Svaret.

»Ja,« tog min Fader hemmelighedsfuldt til Orde, »jeg skal sige Dig, at jeg i de sidste Uger ikke har været ene noget eneste Øieblik: Du maa vide: en lønlig Fjende forfølger mig — i forskjellige Former — snart som en uhyre Vampyr, der breder sine Vinger udover mig og vil presse mig ind til sit lodne Legeme, for at suge Blodet ud af mig; snart som en Ridder i hvid Sølvrustning, med et høirødt Skjærf; han er dog bedre; han udfordrer mig, det er *partie égale*, han vil dog ikke overvælde mig; snart — og det er det værste — snart som en ung qvindelig Skabning med en Pukkel paa Ryggen — saasart jeg kommer i Affect, siger jeg Dig og Du maa troe mig, saa kommer En af disse Skikkelser frem — og hvad der er det værste, det er, at jeg i mine lyse Øieblikke selv er overbevist om, at jeg har taget fejl, at det Hele grundes i Selvbedrag fra min Side — men, Cornelius, hvad tyde disse Selvbedrag paa? de pege paa, at min Forstand staaer paa Nulpunktet, at jeg til visse Tider er *gal* — og *Vanvid* er saa sørgeligt — man kan i hine Øieblikke *tale over sig* .....« —

En lang Pause paafulgte og Cornelius sad i stum Forundring, udpustende frygtelige Tobaksskyer; han kastede Piben hen paa Bordet, lagde begge sine Hænder paa min Faders Arm og sagde i den venligste

Tone af Verden: »hvorfor er Du kommen hid? er Du syg? hvad kan jeg, efter Din Formening, gjøre for Dig?»

»Du skal gjøre, hvad Du før har gjort for mig, lød Svaret, »Du skal være min Ven!»

»Ja,« raabte Kapiteinen glad og ledsagede sit Ud- raab med et eftertrykkeligt Haandtag, »det skal jeg Død og Pine være, men saa maa Du ogsaa være, hvad Du var før.«

»Seer Du,« begyndte nu min Fader, »jeg kom hertil næsten som en Fremmed; alle mine Bekjendter vare borte. Kun Du, hørte jeg, kun Du levede her i Byen. Nu veed Du, at der er et Instinct, der hvisker til os: søg en Ven, med hvem Du kan tale. Da tænkte jeg paa Dig og paa Claus Sølberg, ham Mølleren, som forpagtede Fru Z—'s Mølle.« —

»Ja, den Forpagtning gik hurtigt overstyr,« afbrød Cornelius ham, »efter et Aars Forløb maatte han gaae fra Møllen. Han kommer nu hos mig og tigger og forsikkrer mig stadigt om, at Aarsagen, hvorfor han maatte fra Møllen, var, at det var Vindstille hele det Aar igjennem da han havde den i Fæste. Nu forleden havde han faaet en taalelig Hat af mig: den næste Dag da han atter besøgte mig, havde han sin gamle Kaskjet paa og havde — formodentlig — sviret Hatten op. Jeg spurgte efter den. Ak — svarede han — da jeg forgangen Dag gik over Høibro, kom der et frygteligt Vindstød og tog Hatten af. — Skade, svarte jeg, at den Vind ikke kom dengang I havde Møllen. Haha, Du kan troe, at han blev rød i Kammen.«

Min Fader smilede svagt og bad Cornelius om at lade lave et Glas Punsch. »Jeg er nu mere rolig,«